

K Ë R K E S Ë

KËRKUES: **Feruzan Durdaj**, i biri i Veliut, i datëlindjes 1968, i lindur në Kotkë, Gramsh dhe banues në Marqinet, Vorë;

Zamira Durdaj, e bija e Hometit, e datëlindjes 1971, e lindur në Kotkë, Gramsh dhe banuese në Marqinet, Vorë.

Në cilësinë e trashëgimtarëve ligjorë të të ndjerit Erison Durdaj, i cili humbi jetën nga shpërthimi i Gërdecit më 15.03.2008.

OBJEKTI: **Kërkesë për revokimin e vendimit të pushimit të ndjekjes penale të shtetasit Fatmir Mediu, i biri i Aliut, lindur më 21.01.1967 në Durrës dhe banues në Tiranë (Vendimit nr. 6 datë 14.09.2009 të Gjykatës së Lartë)**

BAZA LIGJORE: **Neni 329/c i Kodit të Procedurës Penale**

DREJTUAR: **Gjykatës së Rrethit Gjyqësor Tiranë**

E nderuar Znj. Kryetare,

Me anën e kësaj kërkesë po paraqesim faktet dhe rrethanat që kanë detyruar kërkuesit t'i drejtohen gjykatës, dispozitat ligjore procedurale dhe lëndore që zbatohen në këtë çështje, si dhe analizën e fakteve dhe arsyetimin në planin juridik.

1. FAKTET

1. Më 15.03.2008, në repartin e tankeve në Gërdec, Vorë, ka ndodhur një shpërthim i fuqishëm i cili mori jetën e 26 shtetasve, plagosi qindra të tjerë dhe shkatërroi pasuri publike e private në një masë të madhe. Në këtë tragjedi ka humbur jetën edhe djali i kërkuesve Erison Durdaj, 7 vjeç.
2. Menjëherë pas ngjarjes Prokuroria e Përgjithshme nisi një hetim, nga ku në vitin 2009 konkludoi me një listë e gjatë prej 30 të pandehurish që i dërgoi për gjykim. Ndërmjet të pandehurve ishte edhe ish-Ministri i Mbrojtjes, Fatmir Mediu.
3. Pas dhënies së Autorizimit të Kuvendit për procedimin e shtetasit Fatmir Mediu, ndaj tij nisi gjykimi në Gjykatën e Lartë, në juridiksion fillestar, për veprën penale të shpërdorimit të detyrës.
4. Në datën 14 shtator 2009, me Vendimin nr. 6, Gjykata e Lartë vendosi pushimin e çështjes penale ndaj shtetasit Fatmir Mediu, me arsyetimin se ky i fundit ka rifituar mandatin e deputetit dhe për rrjedhojë nevojitet përsëri dhënia e autorizimit për procedim nga Kuvendi i Shqipërisë.
5. Pas këtij momenti Prokuroria nuk ka kryer asnjë veprim të mëtjshëm për të rikërkuar autorizimin e Kuvendit të Shqipërisë dhe / ose për të ridërguar në gjykatë çështjen ndaj këtij personi.

6. Me ndryshimet kushtetuese të vitit 2012 nuk kërkohet më autorizimi nga Kuvendi për të nisur procedimin/gjykimin ndaj deputetëve, por sërish Prokuroria nuk veproi për të ridërguar çështjen në gjykatë, megjithëse pengesa kishte rënë.

7. Më herët, në vitin 2011, Shoqata e Familjarëve të Viktimave të Gërdecit kërkoi nga Prokuroria e Përgjithshme të niste edhe një herë procedimin. Pas mosreagimit, i njëjti subjekt kërkues iu drejtua gjykatës.

8. Më 13.06.2011, Gjykata e Lartë, me vendimin nr. 9, vendosi të rrëzojë kërkesën, me arsyetimin se: (1) kërkuesi ishte një shoqatë dhe nuk legjitimohej për këtë kërkesë; (2) ligji nuk ia njihte të drejtën viktimave të ankoheshin ndaj veprimeve të prokurorit për veprat penale që ndiqeshin kryesisht, dhe; (3) vetëm palët në proces mund të bëjnë ankim ndaj vendimeve të prokurorit. Në vendimin e sipërpërmendur, Gjykata e Lartë thekson se:

“...autorizimi për procedim mund të kërkohet vetëm nga prokurori, i cili sipas nenit 292 të K.Pr.Penale nuk ka asnjë pengesë ligjore për ushtrimin e ndjekjes penale për të njëjtin fakt dhe të njëjtin person nëse i jepet aurozimi nga organi kompetent, ose në momentin që zhduket kushti personal që e bën të domosdoshëm autorizimin (bie imuniteti për shkak të mos qenit më deputet), mund të rifillojë përsëri ndjekjen penale.”

2. ANALIZA JURIDIKE

a. Analizë e legjislacionit procedural penal lidhur me kërkesën

Bazuar në nenin 58, pika 1 të Kodit të Procedurës Penale, viktimat e një krimi ka të drejtë të kërkojë procedimin e fajtorit. Një nga personat e pandehur që nuk është gjykuar deri në fund, madje nuk është gjykuar asnjëherë, është edhe shtetasi Fatmir Mediu, ish Ministër i Mbrojtjes dhe ish deputet i Kuvendit të Shqipërisë.

Dispozita në fjalë i jep të drejtën viktimës dhe trashëgimtarëve të tij, që të kërkojnë nga organet përkatëse që të kryejnë të gjitha veprimet e duhura për të dërguar përpara drejtësisë personat ndaj të cilëve ka prova të mjaftueshme për të kërkuar dënimin e tyre. Prokuroria e Përgjithshme ka konkluduar në vitin 2009 (për procedimin nr.3/2008) që shtetasi Fatmir Mediu duhet dërguar në gjykatë.

Siç shprehet edhe Gjykata e Lartë në vendimin nr. 9 datë 13.06.2011, prokurori nuk ka asnjë pengesë ligjore për ushtrimin e ndjekjes penale për të njëjtin fakt dhe të njëjtin person nëse i jepet aurozimi nga organi kompetent, ose në momentin që zhduket kushti personal që e bën të domosdoshëm autorizimin (bie imuniteti për shkak të mos qenit më deputet). Në rastin konkret, ndryshimet kushtetuese të vitit 2012 e kanë zhdukur kushtin për të kërkuar autorizimin.

Gjithashtu, në këtë kërkesë nuk janë të pranishme pengesat e atëhershme, sepse:

Së pari, nuk jemi para rastit që ligji nuk i njeh të drejtë viktimave, pasi me ndryshimet e Kodit të Procedurës Penale në vitin 2017, viktimat kanë të drejta të zgjeruara, të njohura për herë të parë nga legjislacioni procedural penal. Madje tashmë viktimat njihet si palë në procesin penal dhe dëgjohet nga gjykata. Ky arsyetim bazohet edhe në arsyetimin e ndjekur nga Gjykata Evropiane për të Drejtat e Njeriut, e cila në çështjen *Giuliani dhe Gaggio kundër Italisë*, u shpreh se këto të drejta i njihen viktimës dhe të afërmeve të tij, që ata të bëhen pjesë aktive e procesit penal.

Së dyti, një ndryshim tjetër në Kodin e Procedurës Penale është edhe shtesa e nenit 329/c, i cili parashikon:

“1. Kur pas vendimit të pushimit të akuzës ose çështjes dalin ose zbulohen të dhëna apo prova të reja, të cilat tregojnë se vendimi nuk është i bazuar, ai mund të revokohet nga gjyqtari i seancës paraprake me kërkesë të prokurorit, të viktimës ose trashëgimtarëve të saj. Kërkesa, së bashku me aktet dhe provat e reja, depozitohet në sekretarinë e gjykatës.”

Të gjitha kushtet e dispozitës së mësipërme plotësohen sepse:

- Vendimi që kërkohet të revokohet është vendim për pushimin e çështjes.
- Prova e re që ka dalë është pikërisht ndryshimi i Kushtetutës në vitin 2012 dhe fakti që i pandehuri F.Mediu nuk është më deputet i Kuvendit të Shqipërisë (fakt i njohur botërisht).
- Kërkuesit janë trashëgimtarë të viktimës Erison Durdaj, që ka humbur jetën nga shpërthimi i Gërdecit (shih provën bashkangjitur – vendimi gjyqësor për çeljen e trashëgimisë ligjore).

Ligji nuk parashikon asnjë afat për paraqitjen e kësaj kërkesë, pra ajo mund të paraqitet në çdo kohë. I vetmi kufizim që mund të shtrohet për diskutim është parashkrimi i veprës penale. Por, edhe lidhur me këtë aspekt nuk jemi para rastit të parashkrimit për arsytet e mëposhme:

Neni 66 i Kodit Penal shprehet:

*Nuk mund të bëhen ndjekje penale kur nga kryerja e veprës **deri në çastin e marrjes së personit si të pandehur** kanë kaluar:
...c) dhjetë vjet për krimet që parashikojnë dënim nga pesë gjer në dhjetë vjet burgim;...”*

Sic rezulton nga përmbajtja e kësaj dispozite, afati llogaritet deri në momentin kur personi është marrë si i pandehur.

Në rastin konkret, shtetasi F.Mediu është marrë si i pandehur në Shkurt 2009, pra rreth 11 muaj pas ngjarjes dhe afati rezulton të jetë respektuar. Në rastin konkret nuk nevojitet që ky person të merret si i pandehur edhe një herë, sepse ky status nuk ka rënë, por thjesht është penguar ndjekja penale për shkak të një pengese ligjore e cila ka rënë prej më shumë se 6 vjetësh.

Në këto kushte nuk jemi përpara rastit të parashkrimit të ndjekjes penale sipas nenit 66 të Kodit Penal dhe për sa kohë nuk ekziston asnjë pengesë tjetër, vendimi i pushimit të çështjes duhet të revokohet nga gjykata sipas nenit 329/c të KPP.

b. Sipas jurisprudencës së GJEDNJ lidhur me aspektin procedural të nenit 2 të KEDNJ

Pushimi i çështjes penale dhe mosveprimi për të rifilluar këtë ndjekje nga ana e prokurorisë në rastin e shtetasit F.Mediu shkon kundër standardeve që burojnë nga Konventa Evropiane për të Drejtat e Njeriut (KEDNJ) dhe legjislacioni shqiptar.

Në vijim po sjellim një përmbledhje të disa parimeve kryesore siç dalin nga jurisprudenca e Gjykatës Evropiane e të Drejtave të Njeriut (GJEDNJ) që përfaqësojnë disa standarde *prima facie* të shpërfillura.

Në çështjen *Bekirski kundër Bullgarisë* (apl. nr. 71420/01, vendim i dt. 02.09.2010, paragrafi 119), Gjykata përsëriti rëndësinë e nenit 2 të Konventës i cili:

“...mbron të drejtën për jetën, si një nga parashikimet më themelore në Konventë. Së bashku me nenin 3, ai mbron me forcë një nga vlerat bazë të shoqërive demokratike që përbëjnë Këshillin e Evropës. Objekti dhe qëllimi i Konventës si mjet për mbrojtjen e individëve kërkon gjithashtu që neni 2 të interpretohet dhe zbatohet në mënyrë që mbrojtja e tij të bëhet praktike dhe efektive. Në dritën e rëndësisë së mbrojtjes që përmban neni 2, Gjykata duhet të studiojë kërkesën mbi humbjen e jetës nën një hetim shumë të kujdesshëm, duke marrë në konsideratë të gjitha rrethanat përkatëse.”

GJEDNJ e ka bërë të qartë që neni 2 zbatohet edhe kur kërkuesi ka vuajtur plagosje të rënda që mund ta kishin çuar drejt vdekjes (*Makaratzis kundër Greqisë*, apl. nr. 50385/99, vendim i dt. 20.12.2004) apo, kur për shkak të neglizhencës nga ana e autoriteteve ai sëmuret në një shkallë pothuajse vdekjeprurëse (*Oyal kundër Turqisë*, apl. nr. 4864/05, vendim i dt. 23.03.2010).

Për ta bërë më të qartë se çfarë kërkojnë kërkuesit, duhet të kuptojmë së pari se detyrimet e shtetit shqiptar sipas nenit 2 të Konventës janë:

Së pari, shteti duhet të sigurojë që çdo humbje e jetës ose kërcënim ndaj saj nga punonjësit e shtetit, qoftë edhe në mënyrë të tërthortë, duhet të rregullohet në përputhje me kushtet e vendosura nga neni 2.2. Kjo përfshin ndër të tjera nxjerrjen e legjislacionit përkatës që përcakton saktë rrethanat në të cilat lejohen veprime të tilla. Ky detyrim njihet edhe si *“aspekti thelbësor”* i nenit 2.

Së dyti, shtetet anëtare duhet të nisin një hetim të thellë dhe efektiv për çdo humbje të jetës, apo kërcënim ndaj saj, në mënyrë që të qartësohen rrethanat dhe përgjegjësit të dërgohen përpara drejtësisë. Ky njihet si *“aspekti procedural”* i nenit 2.

Për shembull, në çështjen *Leonidis kundër Greqisë* (apl. nr. 43326/05, vendim i dt. 08.01.2009, paragrafi 68) Gjykata shprehet:

“Hetimi duhet të jetë në gjendje që së pari të sqarojë rrethanat në të cilat ndodhi aksidenti dhe së dyti duhet të udhëheqë në identifikimin dhe dënimin e përgjegjësve. Ky nuk është një detyrim në lidhje me rezultatin, por një detyrim në lidhje me qëllimin dhe mjetet e përdorura. Autoritetet duhet të kenë ndërmarrë të gjithë hapat e arsyeshëm që mund të kenë në dispozicion për të siguruar provat që kanë të bëjnë me aksidentin, duke përfshirë ndër të tjera, dëshmitarë okularë dhe ekspertiza ligjore. Konteksti nënkupton nevojën për një hetim të menjëhershëm dhe të arsyeshëm. Çdo mangësi në hetim që dobëson aftësinë për të sqaruar rrethanat e çështjes ose të hedhë dritë mbi personat përgjegjës, shteti mban përgjegjësi për ardhjen në kundërshtim me standardin e kërkuar të efektivitetit (shih Kelly dhe të Tjerët kundër Mbretërisë së Bashkuar, nr. 30054/96, paragrafët 96-97, 04.05.2001).”

GJEDNJ ka mbajtur në mënyrë të përsëritur qëndrimin se për hetimin e veprimeve të palëve të treta në rastet e neneve 2 dhe 3 të Konventës, vetëm hetimi penal mund të arrijë të përmbushë standardet përkatëse duke hedhur dritë mbi të vërtetën. Në rastin e *Šilih kundër Sllovenisë* (apl. nr. 71463/01, vendim i dt. 09.04.2009, paragrafi 194), Gjykata vuri re se:

“Edhe nëse Konventa nuk e garanton si të tillë të drejtën për të filluar procedimin penal kundër palëve të treta, Gjykata ka thënë shumë herë se sistemi gjyqësor efektiv i kërkuar nga neni 2 mundet, dhe në rrethana të caktuara duhet të përfshijë adresimin ndaj ligjit penal”.

Prandaj në rastet e vdekjes, GJEDNJ ka përsëritur se përveç padisë civile për dëmshpërblim, ka theksuar edhe rëndësinë e një hetimi penal efektiv (shih psh. *Ölmez dhe të Tjerë kundër Turqisë*, apl. nr. 22746/03, gjykimi i dt. 09.11.2010, paragrafi 54).

Gjykata ka qenë shumë saktësuese në kërkesën e saj mbi kriteret që duhet të përmbushë një hetim me qëllim që të konsiderohet efektiv. Ka thënë p.sh. se ky detyrim rëndon mbi autoritetet shtetërore, pavarësisht nëse familja e viktimës ka kontaktuar apo njoftuar autoritetet – përkundrazi, janë vetë autoritetet që duhet të fillojnë një hetim të përshtatshëm, me nismën e tyre, sapo të kenë marrë informacion për humbjen e jetës ose plagosjen e një personi në rrethana të dyshimta (shih *Paul dhe Audrey Edërds kundër Mbretërisë së Bashkuar*, apl. nr. 46477/99, vendim i dt. 14.03.2002, paragrafi 69). Kjo duhet të përfshijë mbledhjen e provave, rindërtimin e ngjarjes, fiksimin e dëshmitave nga të gjithë dëshmitarët, e kështu me radhë (shih në *Babat dhe të tjerët kundër Turqisë*, apl. nr. 44936/04, vendim i dt. 12.01.2010). **Gjithashtu ka thënë se ky hetim duhet filluar në mënyrë eksploruese, me qëllim që të lehtësojë kërkuesin dhe me qëllim që të ruajë “...besimin e publikut mbi besnikërinë e tyre ndaj shtetit të së drejtës, dhe në parandalimin e çdo shfaqjeje të marrëveshjeve të fshehta apo tolerance ndaj veprimeve të paligjshme”** (*Ali dhe Ayşe Duran kundër Turqisë*, apl. nr. 42942/02, vendim i dt. 08.08.2008, paragrafi 63).

Së treti, GJEDNJ ka interpretuar vazhdimisht nenin 2 si të zbatueshëm edhe në rastet kur vdekja nuk është shkaktuar nga zyrtarë publikë por nga aktorë të tjerë jo shtetërorë, siç janë individët privatë. Prandaj sipas Gjykatës në çështjen *Oyal kundër Turqisë*, apl. nr. 4864/05, vendim i dt. 23.03.2010, paragrafi 53, Gjykata përsërit se:

“Neni 2 jo vetëm lidhet me vdekjen që vjen nga përdorimi i pajustificuar i forcës nga agjentë të shtetit, por gjithashtu në fjalinë e parë të paragrafit të parë, përcakton një detyrim pozitiv mbi shtetet që të ndërmarrin hapat e duhur për mbrojtjen e jetëve të atyre që janë nën juridiksionin e tyre.”

Ky detyrim pozitiv që rëndon mbi shtetet mund të marrë shumë forma, si p.sh. duke miratuar kuadrin ligjor përshtatshëm që të lejojë hetimet efektive dhe ndjekjen penale të vrasjeve ose plagosjeve, ose duke marrë masa të veçanta mbrojtëse me qëllim që të mbrojnë jetën përballë kërcënimeve (shih p.sh. çështjen e vrasjes se gazetarit turk Hrant Dink, *Dink kundër Turqisë*, apl. nr. 668/07, 6102/08, 30079/08, 7072/09 dhe 7124/09, vendim i dt. 14.09.2010).

Në çështjet *Öneryıldız kundër Turqisë*, dhe *Budayeva dhe të Tjerët kundër Ruisë*, Gjykata analizoi gjithashtu çështjen e hetimit që duhet filluar kur ndodhin vdekje si rezultat i fatkeqësive natyrore ose rreziqeve të shkaktuara nga njeriu. Në të dyja çështjet Gjykata tha se vetëm një hetim penal në thellësi dhe efektiv për humbjen e jetës, një hetim i karakterizuar nga të njëjtët elementë si ato për humbjes së jetës nga zyrtarët e shtetit, është i mjaftueshëm për përmbushjen e aspektit procedural të nenit 2.

Preferenca e Gjykatës për hetimin penal është bazuar në një sërë faktorësh, si probabiliteti i përgjegjësisë penale, fakti që nisur nga natyra komplekse e administratave moderne dhe që përgjegjësia për veprimtari të rrezikshme mund të zgjerohet në agjenci të ndryshme shtetërore,

vetëm një hetim penal ka potencialin të sigurojë përgjegjësinë e zyrtarëve të shtetit, siç deklaroi Gjykata. (*Öneryıldız kundër Turqisë*, op, cit, paragrafi 94).

Lidhur me këtë gjë, duhet vënë re se interpretimi i nenit 2 si nen që nënkupton një detyrim për të kryer një hetim zyrtar justifikohet jo vetëm sepse çdo akuzë për një shkelje të tillë normalisht ngre çështje të përgjegjësisë penale, (shih *Caraher kundër Mbretërisë së Bashkuar* (dec.), nr. 24520/94, ECHR 2000-I), por edhe sepse shpesh në praktikë, rrethanat e vërteta të vdekjes janë ose mund të jenë në masë të madhe gjerësisht të limituara në kufijtë e dijes së zyrtarëve ose autoriteteve të Shtetit (shih *McCann dhe të Tjerët kundër Mbretërisë së Bashkuar*, gjykimi i dt. 27.09.1995, Seria A nr. 324, fq. 47-49, paragrafët 157-164, dhe *İlhan*, i cituar më sipër, paragrafi 91).

Kur neglizhenca që i atribuohet zyrtarëve të shtetit mbi çështjen, shkon përtej një gabimi vlerësimi ose pakujdesisë, autoriteti në fjalë konsiderohet se dështon në marrjen e masave që ishin të nevojshme dhe të mjaftueshme për shmangien e rreziqeve ekzistuese në një veprimtari të rrezikshme (shih, *mutatis mutandis*, *Osman*, cituar më sipër, fq. 3159-60, paragrafi 116). Fakti se përgjegjësit për rrezikimin e jetës nuk janë akuzuar për një veprë penale ose nuk janë ndjekur penalisht mund të çojë në një shkelje të nenit 2, pavarësisht masave të tjera që individët mund të marrin me nismën e tyre (shih paragrafët 48, 49 dhe 50 më sipër).

Për t'i përmbledhur ato që shprehëm më sipër, neni 2 kërkon që të kryhet një procedurë hetimore e paanshme që përmbush disa standarde për qëllime efektiviteti dhe të jetë në gjendje të sigurojë që sanksionet penale të zbatohen kur humbin jetë njerëzish si rezultat i veprimtarisë së rrezikshme. Në këto raste autoritetet kompetente duhet të veprojnë me kujdes shembullor dhe menjëherë duhet që me nismën e tyre të fillojnë hetimet që munden, së pari, duke u siguruar për rrethanat në të cilat ndodhi ngjarja dhe çdo mangësi në veprime të sistemit rregullator, dhe së dyti, duke identifikuar autoritetet ose zyrtarët e shtetit që janë përfshirë **në çdo lloj shkalle në zinxhirin e ngjarjeve në fjalë**.

GJEDNJ i jep vëmendje të veçantë çështjes së lidhjes mes shkakut dhe pasojës, mes akteve administrative ose mosveprimeve nga njëra anë dhe humbjes së jetës nga ana tjetër. Prandaj në rastet ku nuk ka humbje “të drejtpërdrejtë” të jetës, Gjykata ka konsideruar se **organet e hetimit duhet të analizojnë plotësisht zinxhirin e plotë të ngjarjeve dhe të zbardhin përgjegjësinë penale të çdo zyrtari kompetent të shtetit, se sa thjesht të fokusohet vetëm në shkaqet imediate të vdekjes** (shih gjithashtu *Budayeva dhe të Tjerët kundër Rusisë*, paragrafi 142, dhe *Dodov kundër Bullgarisë*, apl. nr. 59548/00, vendim i dt. 18.01.2008, paragrafi 70). Dy faktorë shtesë që sipas GJEDNJ janë në favor të hetimit penal janë që të ruhet gjithashtu besimi i publikut dhe të sigurohet besnikëria ndaj shtetit ligjor, si dhe parandalimi i çdo shfaqjeje tolerance apo marrëveshjeje të fshehtë të akteve të paligjshme (*Öneryıldız kundër Turqisë*, paragrafët 94 dhe 96).

Shembulli më tipik para GJEDNJ është *Budayeva dhe të Tjerët kundër Rusisë*, ku viktimat kishin humbur jetën për shkak të shembjes së shtëpive nga rrëshqitja e baltës në një kodër. Organi rus i hetimit arriti në konkluzionin se shkak i vdekjes ishte rrëshqitja e baltës dhe se nuk kishte kush të mbante përgjegjësi për këtë tragjedi, pasi ishte akt i natyrës. Mirëpo GJEDNJ konstatoi shkelje këtë lloj logjike. Shtëpitë ishin ndërtuar me lejen e shtetit dhe se ishin zyrtarët lokalë që duhej të siguroheshin që terreni ishte i përshtatshëm. GJEDNJ u tregua kritike për vendimin e prokurorit, duke vënë re se ai dështoi në analizimin e faktit nëse zyrtarët e shtetit mund të ishin përgjegjës ose jo që nuk kishin marrë masat e duhura **për parandalimin e rrëshqitjeve të baltës që çoi në rënien e ndërtesës ku jetonin viktimat**.

Bazuar në jurisprudencën e mësipërme, është plotësisht e kuptueshme se neni 2 i KEDNJ, e sidomos aspekti procedural i tij, ka përparësi në legjislacionin vendas dhe mund të

shërbejë si bazë ligjore e mjaftueshme për të rifilluar ndjekjen penale edhe në rastin kur neni 292 ka ndryshuar përmbajtjen e tij.

c. Konkluzion

Në përfundim, kërkojmë nga Gjykata e Rrethit Gjyqësor Tiranë, që pasi të marrë në analizë tona, të pranojë kërkesën sipas objektit të saj, duke revokuar vendimin nr. 6, datë 14.09.2009 të Gjykatës së Lartë (e cila ka vepruar në cilësinë e organit procedues) për pushimit e ndjekjes penale dhe duke urdhëruar Prokurorinë pranë Shkallës së Parë, Tiranë që të vijojë me veprimet e mëtejshme të dërgimit të çështjes në gjykatë ndaj shtetasit Fatmir Mediu, sipas procedimit nr. 3/2008.

Me respekt,

KËRKUESIT

Feruzan Durdaj

Zamira Durdaj